

PRINCIPY DUCHOVNÍHO BOJE I

BURT ASBILL

(Konference Kraskov, 4. srpna 2003)

Chtěl bych dnes mluvit o nepříteli, který je v nás. Mluvili jsme hodně o duchovním boji. Duchovní boj má určité zvláštnosti. Musíme vědět, proti čemu bojujeme. Je rozdíl mezi tím, když víme proti čemu bojujeme, nebo jenom tak plácáme do vzduchu. Je potřeba, abychom věděli proti komu bojujeme a jaké zbraně jsou proti nám používány, protože je to velmi důležité.

Nejdříve se podívejme do epištoly Efezským. Někteří z vás by si mohli myslet, že moc často mluvím o duchách. Máte pravdu, hodně mluvím o duchách. Protože, co se mě týče, jsou jen dvě skutečné oblasti. Nebe a peklo. Obě tyto oblasti jsou duchovní. To je první věc, kterou si musíme uvědomit. Musíme mít na mysli, že tato viditelná oblast zdaleka nepředstavuje vše, co je věčností. Nemůžeme uvažovat jen v našem časovém úseku. Pokud se nad tím zamyslíte, důležitost, kterou přikládáme tomu, co nazýváme časem, je jednou z prvních věcí, kterou proti nám satan používá. Vynakládáme úsilí, abychom se nějak ukotvili tady v tom čase, který máme. Budujeme kariéru, chceme mít důchod, honíme se za věcmi, které činí život příjemnějším a pohodlnějším. Když se na to reálně podíváte, pracujeme velmi těžce pro velmi krátký úsek času, který tady žijeme. Pohlédněme na to statisticky (teď mluvím z perspektivy Američana, protože tu znám). Byly provedeny statistické studie týkající se některých aspektů života. Mimo jiné zjišťovaly očekávanou délku života důchodců. Zkusil by někdo odhadnout, kolik je to let? Tři roky. Dokážete si to představit? Celý život pracujete pro úsek času, který trvá šestatřicet měsíců? Můžete si to přepočítat na hodiny, pokud vám to bude připadat delší. Pracujeme celý svůj život pro takový zlomek času, a přesto mu přikládáme takový význam. Zamyslete se nad tím. Porovnejte si tento úsek s věčností. Jenom blázen by tolik pracoval, aby dostal tak málo. Napadá vás, co si asi ďábel o nás myslí? Myslí si, že jsme hlupáci. A až dosud jsme mu nedokázali, že se mýlí. Bible říká, co bychom měli dělat jako lidé království. V Písmu je spousta veršů:

Matouš 6:20 – „Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou.“

Matouš 6:33 – „Ale hledejte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.“ Je to Boží království tady, nebo je to tam?

Studenti Bible najdou další verše. Což takhle: „O svrchní věci pečujte, ne o zemské.“ (Kol 3:2)

Domnívám se, že bychom všichni teď měli činit pokání, nemyslíte? Pokud nepracujeme na tom, co je věčné, jestliže se nevydáváme pro věc Božího povolání. Teď mi řeknete: „No dobře, ale jak bychom tedy měli žít? Máme děti, máme rodiny. Musíme nějak žít.“ To by všechno bylo v pořádku, kdybyste vytrhli z Bible v epištole Židům 11. kapitulu, kde se mluví o hrdinech víry. Pokud se chcete vymlouvat na svou lidskost a říkáte, že díky ní nemůžete naplnit nebeské povolání, budete muset určité oddíly z Bible vyškrtnout.

Slyšeli jste už příběh o tenké Bibli? Byl jeden křesťan, který chodil do církve. Každou neděli vzal Bibli a šel se posadit do shromáždění. Během kázání kazatel přečetl vždy nějaký úsek Písma a řekl: „Tento úsek není příliš důležitý pro dobu, ve které žijeme.“ A tak ten člověk příslušný kus ze své Bible vytrhl. Po několika týdnech jeho Bible velmi pohlubla. Jednoho dne, když vycházel z církve, si kazatel všiml, že ten člověk má nějakou zuboženou Bibli. Zeptal se ho: „Co se to stalo s tvou Bibli?“ Odpověděl mu: „To je nová Bible pro nový věk.“

Obávám se, že i my jsme se provinili takovým druhem přemýšlení. Možná nevytrháváme stránky z Bible, ale nedopouštíme, aby to, co je v Bibli, bylo napsáno v našem srdci. Nakonec nám zůstanou jen některé oddíly z Písma. Poslouchejte, bratři! Věřím, že litera zabíjí, ale Duch obživuje. A věřím, že je praktické uplatnění toho, co je tady napsáno, když to k nám Duch Boží mluví. A také věřím, že se to, co je tady napsáno (Mat 6:33), zjeví v plnosti času a bude to napsáno v srdcích lidí. Toto slovo se bude manifestovat na zemi. Tohle mi alespoň říká moje Bible. Mluví se o tom ve Zjevení, kde je psáno o společenství dvou svědků.

Je třeba, abychom porozuměli tomu, jak to funguje v duchovní oblasti. Za prvé si musíme uvědomit, že všechno tady je duchovní záležitost. Na přirozené rovině nemáme schopnost porozumět tomu, co se dělo na počátku. Máme Boží slovo, aby nám to vysvětlilo. A vysvětluje nám to s jedním určitým záměrem – aby nám dalo nějaký rozumový základ, skrze nějž nám může Bůh duchovně vysvětlovat věci, které jsou tady napsány. To je význam toho, když se píše, že litera zabíjí a Duch obživuje. Můžete na to říct amen? Proto často mluvím o duchách. Kdybych na vás mohl jen tak vložit ruce a předat vám své zkušenosti, myslím, že byste také začali věřit v duchy. Ještě lepší by bylo, kdybyste s námi jeli do Afriky nebo do Indie. Mohu vám zaručit, že byste se stali lepšími křesťany, kteří určitě věří v duchovní realitu duchovního království. Anebo vůbec v nic nevěří.

Podívejme se tedy do 6. kapitoly epištoly Efezským od 10. verše: *„Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho. Oblectě se v celé odění Boží, abyste mohli státi proti útokům ďábelským. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.“* Chci se teď vrátit k některým základním učení. Nejsem si jistý, že jste všichni o těch věcech slyšeli. Možná, že nikdo z vás o tom neslyšel. Nevím. Ale pokusím se vám slovy vykreslit určitý obraz. Pokusím se vám předat porozumění těch věcí, o kterých tady Pavel mluví.

Náš boj není proti tělu a krvi. To znamená, že nebojujeme proti lidstvu, proti lidem jako takovým, ale bojujeme proti duchovním principům. Jaké jsou ty duchovní principy? Na počátku, když Bůh stvořil Zemi (Gen 1), vložil celé stvoření do rukou Adama. Dal Adamovi příkaz, aby si to stvoření podmanil, aby nad ním panoval. To znamená, že Adam zaujímal postavení krále neboli vládce. Nevím, zda si plně uvědomujeme, co v biblickém slovníku znamená postavení krále či vládce. Pokusím se vám to trošku vysvětlit. (Doufám, že máte dnes večer dostatek duchovní energie, abyste se dokázali soustředit. Pokud se nedokážeme duchovně soustředit, budeme otupělí, unavení, znudění a ztratíme náš cíl.)

V Písmu nacházíme určitý princip, je to princip přikrytí. Tento princip je velice jasně popsán ve stánku. Když dal Bůh Mojžíšovi přikázání o tom, jaké má být uspořádání předmětů ve svatyni svatých,

řekl mu, aby vytvořil slitovnici se dvěma cherubíny, na každé straně truhly jednoho. Slitovnice pak přikrývala truhlu smlouvy. Cherubíni měli roztažená křídla a špičkami křídel se dotýkali jeden druhého. Tím se vytvořilo na slitovnici přikrytí. Je velmi důležité, co Bůh řekl o slitovnici Mojžíšovi: „V tomto místě, ne ve svatyni svatých jako takové, ale v tom přikrytí nad slitovnicí se s tebou budu setkávat.“ (Ex 25:22) Jedná se o místo setkávání Boha s člověkem ve smyslu nejužšího obecenství. Protože Bůh řekl, že na tom místě se bude setkávat a hovořit s člověkem.

Když Šalamoun zbudoval chrám, ujal se tohoto principu zastínění a rozšířil ho. Jako by ho nafoukl. Proč? Bůh tím chtěl ukázat, že princip zastínění, který dal Mojžíšovi na samém počátku, roste v moci a síle a rozšiřuje se. Bible je něco, co se neustále rozšiřuje. Není to Bible, která ubývá, ale Bible, která narůstá. Když Šalamoun zbudoval svůj chrám, nechal udělat dva obrovské anděly, kteří tam stáli. Věřím, že byli jakoby před tou slitovnicí. Jedním křídlem se dotýkali sebe navzájem a druhým křídlem se každý z nich dotýkal stěny svatyně svatých. Když se začala zjevovat šekína, Boží sláva, nad slitovnicí, odrážela se na těch andělech a způsobovala, že stín jejich křídel přikrýval místnost. A tak Bůh ten princip, který ustanovil pro jednoho člověka (Mojžíše, nejvyššího kněze), tu výsadu být zastíněn a přijít do Jeho přítomnosti, rozšířil z jednoho člověka na celé shromáždění. Rozumíte mi, co tím chci říct?

Můžete si říkat: „To je pěkné, ale co to všechno znamená?“ Bůh nás neponechal v temnotě ohledně výkladu a porozumění této věci. Bible nám říká, co to znamená. Když se podíváte do Lukášova evangelia, naleznete tam, co to skutečně znamená. Všichni známe příběh zapsaný v evangeliu Lukáše v 1. kapitole, jak se Marii zjevil anděl Gabriel. Mohl bych na to mít celé kázání. Anděl Gabriel přišel za Marií se zvěstí. V té zvěsti bylo vyjádření Božího záměru pro člověka, pro lidstvo. Sami si můžete ten příběh přečíst. Verš 35 říká: „ *A odpověděv anděl, řekl jí: Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tebe;...* “ To zastínění v sobě nese záměr. Je potřeba, abychom pozvedli svou mysl z přirozené roviny na duchovní rovinu. Víte, co říká Boží slovo? Nejdříve přirozené, pak duchovní. (1Kor 15:46) Bůh vždy používá nejprve přirozenou rovinu, aby nám zjevil realitu věcí, které se dějí na duchovní rovině. Čteme tam: „...*a moc Nejvyššího zastíní tebe; a protož...* “ – tady čteme o důsledku toho zastínění – „...*i to, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn*

Boží.“ Pokud by se vám zdálo, že to nemá kontext, (protože tady cítím takovou otázku), nalistujte si prosím Janovo evangelium, 3. kapitolu, kde k Ježíši přichází Nikodém. Začneme od 4. verše: „*Řekl jemu Nikodém: Kterak může člověk naroditi se, starý jsa? Zdali může podruhé v život matky své vjíti a naroditi se?*“ Stejným způsobem si můžete říkat: „Jak můžu já mít takovou zkušenost, jakou měla Marie?“ Verš 5 a 6: „*Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vjíti do království Božího. Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest.*“ Ježíš tady říká, že tělo rodí tělo a Duch rodí realitu ducha podle stejného principu. Je to stejně reálné a důležitější než rovina těla. Verš 7 a 8: „*Nediviž se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi. Vítr, kam chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdo se z Ducha narodil.*“ Amen.

Teď obraťme zpět do 1. kapitoly Jana. Tam čteme o světle, že to Slovo bylo světlo a v něm byl život. Verše 9 až 12: „*Tentož byl to pravé světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět. Na světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, ale svět ho nepoznal. Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho. Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho,...*“ Slyšíte? Těm, kteří v Něho uvěřili, dal (jim: mně a tobě) moc stát se Božími syny. Máme tam slovo „stát se“. Ale to slovo neznamená mávnutí kouzelnou hůlkou, abra-ka-dabra, a jste Božími syny. Slyšíte mě? V Bohu není žádná zkratka. Bůh také nechodí zkratkami. To slovo „stát se“ naznačuje určitý proces. Když mluvíme o synech, mluvíme o zrození, výchově, růstu, vývoji, dospívání. „*Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho,...*“ Následující 13. verš je klíčový: „*Kteříž ne z krvi, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou.*“ Řecký originál říká: „z Boží vůle“, my tady máme „z Boha zplozeni jsou“. Ten výraz „Boží vůle“ je stejně přeložen v epištole Židům a ještě v Ezechieli 28, bude dobré se na to podívat. Myslím, že tam pětkrát Bůh říká, co učiní. Je potřeba, abychom se na to podívali, abychom pochopili, jakou autoritu Bůh používá, když se píše, že „z Boží vůle jsou zplozeni“. V Ezechieli 28:16 Bůh říká, co učiní satanu: „...pročež zahubím tě, a vyhladím z hory Boží,...“ verš 17: „...Porazím tě na zemi, před obličej králů povrhu tě,“ 18. verš: „...Protož vyvedu oheň

zprostřed tebe, kterýž tě sžít, a obrátí tě v popel na zemi...“ Autorita, ve které zde Hospodin mluví a vyhlašuje soud, je stejná autorita, ve které Bůh mluví a přináší život. (Sedmé místo, kde Bůh říká, co učiní ve svojí autoritě, je v Janově evangeliu.)

Mluvím o tom proto, abychom pochopili, co znamená „být zastíněný, být pod přikrytím“. Pokud to pochopíme, budeme schopni začít používat princip zastínění ve všech našich pozemských aktivitách. Protože každá věc má svoje přikrytí. Pokud pracujete a máte zaměstnavatele, jste v jeho zastínění, přikrytí. Pokud vaše děti chodí do školy, také se jim dostává určitého zastínění. Pokud žijete ve městě, to město má svoji správu a své úřady; spadáte pod jejich autoritu. I zde funguje princip zastínění. Země, ve které žijeme, národ, zeměpisná oblast, nade vším existuje určitá autorita, vláda, která nad námi panuje. Vláda je takové vznešené slovo, které jsme vymysleli proto, abychom vyjádřili, že existuje přikrytí.

V tomto postavení se nacházel Adam, když ho Bůh stvořil. Je důležité, abychom se tohoto principu uchytili. Bůh všechno stvořil a celé to vložil do rukou Adamovi. V té smlouvě nebyl žádný dodatek nějakým drobným písmem, kde by se psalo: „Pokud to nebudeš dělat, tak jak já si představuji, mám právo zase ti odebrat to, co jsem ti svěřil.“ Bůh to dal svobodně a stoprocentně. Zkuste se nad tím zamyslet. Bůh je alfa a je také omega. Cokoli se stane mezi alfou a omegou, Bůh dopředu ví. Bůh ví o všech věcech, které se stanou. A když Bůh vložil své stvoření plně do rukou Adama, Adam se stal bohem svého prostředí. Všechno, co Adam řekl, byl zákon, bylo to absolutní slovo. Vzpomeňte si, že Adam chodil s Bohem. Víte to? Když Adam chodil s Bohem, chodil v Božím přikrytí. Nemůžeme vstoupit do obecnství s Bohem, aniž bychom byli přikrytí Božím charakterem, tím, co je v nitru Hospodinově. Když se pak Adam vzdálil z Boží přítomnosti, aby šel a dělal obyčejné každodenní věci, aby se staral o to stvoření, bylo to, jako kdyby Bůh byl v Adamovi nebo na Adamovi, který odcházel.

Chci, abyste se nad tím zamysleli – nebyl tam žádný lev, žádný tygr, jen cosi, co bylo v Boží mysli. Píše se, že Adam dal jméno každému tvorů. Myslíte, že rozdával jména podle toho, jaké to zvíře dělalo zvuky? Jakým mluvilo jazykem? Ne, jména, která Adam přiřadil těm zvířatům,

vyjadřovala charakter, podstatu těch zvířat. Adam měl ve svých ústech tvořitelské slovo, rozumíte tomu? Když se píše, že Bůh vdechl do Adama dechem života, nebyl to oxid uhličitý nebo kyslík, byla to Boží věčnost, kterou do něho vdechl. Byla to plnost Boží věčnosti, kterou Bůh vdechl do Adama. V den, kdy byl stvořen, byl věčný. Nevím, jestli jsme schopni to uchopit naší tělesnou myslí, že Adam byl věčný a měl v sobě Boží charakter. Měl schopnost mluvit slovo a řekl: „Toto je lev.“ V tu chvíli byla v tom zvířeti stvořena přirozenost lva. Musíte něčemu porozumět. V hebrejštině a v řečtině jména reprezentují charakter. Jména reprezentují charakter. Určitým způsobem bychom mohli říct, že Adam přikrýval celé prostředí, které mu Bůh svěřil. A v této situaci přišel na scénu satan. Chci, abyste něco pochopili. Satan rozumí principům přikrytí. Je to tak. V Ezechieli 28 se říká: „...ty cherube přikrývající...“ Když Heylel, ten archanděl, povstal v nebi a začal vést nebe, aby povstalo ve chvále a uctívání, ta sláva, moc a energie, se kterou byl stvořen Bohem, začala přikrývat celé nebe. Satan rozuměl principu přikrytí, zastínění. Je to první princip duchovního boje. Musíme pochopit, co je to zlé přikrytí, a co je dobré přikrytí. Protože jsme neustále podrobni různým typům přikrytí.

Druhý princip duchovního boje. K přikrytí se ještě vrátíme Najděme si 6. kapitolu epištoly Římanům, 12. verš. Šest je číslo člověka, dvanáctka číslo vlády. Římanům 6:12. Začínáme z té pozice vlády: „*Nepanujž tedy hřích v smrtelném těle vašem, abyste povolovali jemu v žádostech jeho. Aniž vydávejte oudů svých za odění nepravosti hříchu...*“ V řečtině je původně použito slovo „zbraně“ místo „odění“. (Pro studenty Strong's 3696) „*Aniž vydávejte oudů svých za zbraně nepravosti hříchu, ale vydávejte se k službě Bohu, jako byvše mrtví, již živí, a oudy své za zbraně spravedlnosti Bohu. Nebo hřích nebude panovati nad vámi;...*“ Slovo „panovati“ je zde velmi důležité. Vzpomínáte, že Bůh řekl Adamovi, aby panoval. Bůh mu řekl: „Vládni!“ „...nejste zajisté pod zákonem, ale pod milostí. Což pak? Hřešiti budeme, když nejsme pod zákonem, ale pod milostí? Nikoli.“ Nyní se dostáváme k druhému principu boje. 16. verš: „*Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buď hříchu k smrti, buď poslušenství k spravedlnosti?*“ To slovo v řečtině není „služebníci“, ale „otroci“. Je potřeba pochopit, že v řečtině je rozdíl mezi služebníkem a otrokem. Služebník má jistá práva, není úplně zbaven vlastní vůle. Otrok nemá

naprosto žádná práva, je to kus zboží. Otroek se prodával jako kráva. A pravda je taková, že s dobyt看em se zacházelo lépe než s otroky. Když se mluví o vydávání svých údů, nemluví se o služebníkú. Myslíme si, že můžeme udělat tady něco špatně a tam zas něco dobrého a že naše jednání nemá žádné důsledky. To však není v souladu s principy duchovního boje. Když vydáváte svoje údy nečistotě, stáváte se služebníky, nebo lépe otroky, nečistoty. A navíc si tu nečistotu, ať už jde o cokoli, ďábel použije proti vám samým, aby vás zotročil v dalších oblastech vašeho života. A dokud se tomuto principu poddáváme, není nic, co by Bůh mohl učinit. Bůh sám totiž předložil tento princip a On nejedná proti svým vlastním zákonům a principům.

Máme tedy dva principy, princip přikrytí a princip otroctví. Nyní se vraťme zpátky do Genesis. Adam ve svém postavení chodil a fungoval ohraničen těmito principy. Byly to principy, které Bůh ustanovil od samého počátku. A na základě principu otroctví satan napadl Evu. Bůh řekl: „Nebudete jíst ze stromu poznání dobrého a zlého. V den, kdy pojíte, zemřete.“ Známe dobře ten příběh, jak přišel ďábel. A tak si říkáme, že člověk prostě upadl do hříchu. Ale to, co se stalo, bylo mnohem katastrofálnější, než jenom padnout do hříchu. Když se Adam poddal principu, o kterém čteme v epištole Římanům 6:16, autorita obsažená v tomto verši byla zaktivována. Adam nejenže zhřešil a zemřel, ale byl tím odstraněn ze svého postavení, které přijal od Boha, kdy přikrýval Boží stvoření a celé to prostředí. Poddal se jinému. Jeho postavení se ujal satan. Nic z moci, která se vázala na Adamovo postavení, nebylo odebráno. Chci říci, že tam nebyla žádná pojistka ve smyslu: když přijdeš o svůj trůn, do dvou hodin se sám zničí. Vše, co Adam byl, všechno, co Adam měl, všechno, co Adam mohl učinit, se stalo vozidlem, do kterého nasedl ďábel. A ďábel se ujal principu zastínění. Stal se zastíněním celého světa. Začal pracovat v nitru lidstva, začal do něj vpravovat svůj vlastní charakter a přirozenost, převrácenost, temnotu, všechny ďábelské aspekty. Přečtěte si noviny, podívejte se na zprávy, a uslyšíte a uvidíte ty nesmírné zvrhlosti. Jeďte do Afriky a podívejte se, jaké hrůzy, jaká převrácenost je na lidech páchána. To, co jsme viděli v Iráku, byly jenom takové vzorky, protože se tomu dostalo pozornosti v médiích. Nedokážeme si představit tu ďábelskou přirozenost, která byla do lidstva

zapracována. Satan po šest tisíc let pracoval, pracoval a pracoval, aby vpravil svůj vlastní charakter do lidstva.

Do tohoto prostředí jsme se narodili vy a já. V 5. kapitole epištoly Římanům, v 12. verši Pavel říká: „*A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili.*“ Nejsem si jistý, že jsem schopen vykreslit ten obraz dostatečně černý a temný. Většina z nás, jako lidské bytosti, si pro naši zkušenost s lidstvem možná myslíme, že lidstvo není zas až tak špatné. Někteří z nás možná byli vystaveni té d'ábelské převrácenosti, přesto máme tendenci o tom přemýšlet tak, že lidstvo není zas až tak převrácené. Ale Písmo říká něco jiného. Mohli bychom říci, že každý muž, každá žena, každé dítě je ponořeno, je stvořeno, je zrozeno v převrácenosti, ve zlu. Má zlou, d'ábelskou přirozenost. Každý z nás vycházíme ze svého dědictví. Vůbec nezáleží na tom, kde se každý z nás narodil. Nezáleží na tom, jakým jazykem mluvíme. Pravda je taková, že celé lidstvo je zcela ponořeno do zla. Když Bible mluví o smrti, nemluví o našem posledním vydechnutí. Když Bible mluví o smrti, myslí tím něco jiného. Bible tím myslí peklo. Peklo je smrt. Vzpomínáte na verš ve Zjevení? Kdo jel za jedním z těch koňů? Peklo a smrt. Takže peklo a smrt, můžete je nazvat bratry. Jsou to dva bratři, kteří mají své bytí v pekle, v satanu. Možná, že je potřeba to slovo trochu vyložit. Pokud by se nám zdálo, že tyto verše dostatečně nemluví o tom, o čem mluvím já, jsou v Písmu další verše, které to dokládají.

Mohli bychom říci, že skrze jednoho člověka hřích přišel na svět a smrt a peklo skrze hřích. A tak smrt a peklo přešly na všechny, neboť všichni zhřešili. To znamená, že my všichni jsme se narodili v plném rozměru charakteru pekla a smrti. Víte, že když člověk zemře a jde do pekla, ztratí zcela svou osobní identitu? Už to není strýc, není to teta, není to dědeček, není to babička ani otec ani matka. Neexistuje žádný vztah, žádný cit, žádná přirozená láska. Žádný přirozený cit. Možná, že pro některé z vás bude těžké to slyšet. Ale já vám chci jasně říct, co říká Boží slovo. Nemají už žádný přirozený cit. A do určité míry se to v lidstvu manifestuje i nyní. Podívejme se na chvíli na fanatické muslimy. Muslimové učí své děti, aby se staly živými bombami, zničily sebe i lidi, kteří jsou okolo nich, aby bezmyšlenkovitě zabíjely náhodné lidi.

Bůh dává lidstvu určité omezení, asi jako když nasadíte ohlávku. Ta ohlávka je dnes odnímána. Co je tou silou, která v lidech omezuje zlo? Je to Bůh. My bychom mohli být stejně fanatičtí, kdybychom vyrostli v určitém prostředí, v příslušných okolnostech. Byli bychom schopni manifestovat stejný charakter. Kdyby neexistoval Bůh. Už jste se někdy dostali do situace, kdy někdo stiskl vaše tajné tlačítko? Co se stalo? Když vám někdo zmáčkne takové tlačítko, všechno vybuchne, všechno vyjde na povrch, nelze to udržet uvnitř. To, co se pak objeví, je něco jiného než Boží charakter. A tak začínáme rozumět tomu, kudy satan přichází. Chvála Bohu.